

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Křikavové a soudců JUDr. Věry Trojanové a JUDr. Pavla Bendy ve veřejném zasedání konaném dne 20. září 2022 odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 7, v trestní věci obžalovaných prof. Ing. J. S., DrSc., P. E., narozeného xxx v Xxx, trvale bytem Xxx, Xxx, a Ing. A. S., narozeného xxx v Xxx, trvale bytem Xxx, Xxx, podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 8. března 2022, sp. zn. 39 T 23/2020, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 8. 3. 2022, sp. zn. 39 T 23/2020, byli obžalovaní Prof. Ing. J.S., DSc., P. E., nar. xxx v Xxx, a Ing. A. S., nar. xxx v Xxx, podle § 226 písm. a) tr. řádu zproštěni obžaloby Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 7 ze dne 17. 2. 2020, sp. zn. 2 ZT 29/2019, pro skutek, že obžalovaný J. S. jako zodpovědný projektant v roce 1983 vyprojektoval stavbu „Xxx xxx xxx xxx Xxx x Xxx Xxx“, konstrukčně řešenou jako předpjatou konstrukci z železobetonových prefabrikátů z betonu pevnosti 50 MPa o třech polích, nesených systémem přepínacích lan, s kyvnými monolitickými podporovými pilíři o celkové délce 249,20 m a šířce 3,18 m, kdy montáž prefabrikovaných segmentů se postupně zavěšovala na systém nosných ocelových lan A1 a A2, následně bylo provedeno předpětí systémem předpínacích lan B, po kterém došlo zainjektování kanálů s předpínacími lany, lávku navrhl na rovnoměrné zatížení 4,0 kN/m², avšak v rozporu s ČSN 73 6203 – zatížení mostů a v té době platné normy ČSN 73 6202 – zatížení a statický výpočet mostů, nezapočítal ve statickém výpočtu vedle hlavního zatížení i vedlejší zatížení a vlivy, jako je zatížení větrem, zatížení teplotou propočítal pouze s velmi nízkou hodnotou, což je v rozporu s v té době platnou a závaznou normou ČSN 73 1251/1969 – navrhování konstrukcí z předpjatého betonu, do projektové dokumentace ani do technické zprávy neuvedl technologický postup injektáže kabelových kanálů předpínacích lan, v rozporu s normou ČSN 73 2401/1969 – provádění a kontrola konstrukcí z předpjatého betonu, nenavrhl odvodu kabelových kanálů na nejvyšším místě, ale pouze v bočním čele vnitřní podpěry, kde neplní svou funkci, navrhl uložení nosných kabelů A1, přepínacích kabelů A2 a kanálků s protaženými předpjatými kabely typu B, tak že se mezi sebou a nad sebou dotýkají, což zapříčinilo to, že nedošlo k dokonalému obalení vložek přepínací výztuže injektážní maltou po celé délce kanálku a po celém jejím povrchu, dále jako projektant řádně nevykonával autorský dozor, čímž došlo k nekvalitnímu provedení prací na stavbě, s následkem nedostatečné ochrany předpínací a nosné konstrukce lan betonem a cementovou injektáží před korozí, v rozporu s normou ON 73 6221/1976, která stanoví, že u mostů z předpjatého betonu se musí provádět stálá kontrola a opravy injektáže, uvedl v technické zprávě jednostupňové projektové dokumentace, že vlastní konstrukce nepotřebuje údržbu, při projektování dále nedodržel normy ČSN 73 6201 – Projektování a prostorové uspořádání mostních objektů a ČSN 73 6206 – Navrhování betonových a železobetonových konstrukcí, a obžalovaný A. S., jako xxx oddělení mostů společnosti TSK p.o., ačkoli měl k dispozici výsledky 10 prohlídek zaměstnanci TSK a 28 prohlídek firmou Pontext, 15 posudků a zkoušek zadaných společnostmi TSK p.o. za období od roku 1995 do 2. 12. 2017, které opakovaně upozorňovaly na havarijní a nevyhovující stav „Xxx xxx xxx xxx Xxx x Xxx Xxx“ a na základě těchto výsledků mu bylo známo, že lávka je ve špatném až havarijním stavu, který je dle platné normy ČSN 73 6221/1996 uváděn ve stupnici V – VII, a bylo mu známo, že dle normy ČSN 73 6221/2011 se součinitel stavu konstrukce, oproti projektovému součiniteli 1, snížil na 0,6 až na 0,2, tedy zatížitelnost projektované lávky klesala z 4 kN/m² na 2, 4 kN/m² až na 0,8 kN/m², a že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marcela Rajčová

v rozporu s platnými a závaznými normami týkající se údržby a prohlídek mostů, ON 73 6221/1976 – údržba mostů na dálnicích, silnicích a místních komunikacích, ČSN 73 6221/1996 – Prohlídky mostů pozemních komunikací, ČSN 73 6221/2011 – Prohlídky mostů a mostních komunikací, ČSN 73 6222/2013 – Prohlídky mostů a mostních komunikací nebyl dodržován zákaz použití posypových solí k údržbě, ačkoli tento byl uveden i v jednostupňové stavební dokumentaci, dále nezajistil posouzení zatížitelnost lávky podle ČSN 73 6222 a ČSN Eurokódu, které předepisují postupy a opatření při zjištěném špatném, velmi špatném a havarijním stavu, nesprávně zhodnotil stav mostu, nezajistil provedení statického přepočtu a ověření spolehlivosti lávky, tedy v době kdy již byla lávka hodnocena jako havarijní, nezabezpečil údržbu a opravu nosných prvků, nezajistil zesílení konstrukce a nepřijal opatření pro omezení přístupu chodců nebo jiná další opatření, kdy v důsledku chyb v projektu a konstrukci lávky nebyla ocelová lana dostatečně chráněna proti korozi, vlivem zatížení větrem došlo k rozevírání spár mezi segmenty stavby, porušení hydroizolace mostovky s následným zatékáním do konstrukce a napadení nedostatečně chráněných ocelových lan korozi v různém stupni, jejímž následkem došlo ke ztrátě únosnosti předpínací výztuže, a při špatném vyhodnocení stavu lávky a provedeným opravám, které nevedly ke zvýšení zatížitelnosti, došlo dne xxx kolem xxx hodin v Praze xxx, mezi Xxx a ulicí Xxx k přetržení mostní konstrukce mezi segmenty č. 35 a 36 a zřícení předmětné lávky do Vltavy v okamžiku, kdy se na ní nacházeli M. S., nar. xxx, JUDr. O. K., nar. xxx, P. Š., nar. xxx, a Ing. P.M., nar. xxx, kteří utrpěli poranění ve skutkové větě podrobně popsáná,

čímž měli spáchat přečin obecného ohrožení z nedbalosti podle § 273 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž jsou obžalovaní stíháni.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolání státní zástupce, a to proti zprošťujícímu výroku v neprospěch obou obžalovaných. Státní zástupce v něm uvádí, že s ohledem na to, že prvoinstanční soud se ve svém rozhodnutí nevypořádal se závěry obsaženými v závěrečném návrhu státního zástupce, omezí své námitky pouze na ty závěry soudu, u kterých shledává nejzávažnější pochybení.
3. Státní zástupce uvádí, že k obžalovanému Prof. Ing. J. S., DSc., P.E. prvoinstanční soud v bodě 11. napadeného rozsudku dovozuje, že v daném případě nebylo nelegální provést jednostupňový projekt z důvodů úspor na straně investora a uvádí možnost provedení jednostupňový projekt u opakovaných projektů, přičemž obdobné lávky, vycházející konstrukčně z předpjatého betonu, byly stavěny už před lávkou v Praze Xxx, což měli potvrdit znalci. Toto tvrzení je zcela neudržitelné, neboť tato lávka byla jako visutý most z předpjatého betonu o třech polích první stavbou tohoto druhu a byla vysoce oceňována jako originální a novátorská konstrukce. Prvoinstanční soud zde nereflktuje rozdíl mezi jednopolovou konstrukcí z předpjatého betonu (ty v té době již byly skutečně relativně běžně prováděny) a konstrukcí vícepolovou, kterou rozhodně nelze považovat za typizovanou, u které by postačoval jednostupňový projekt. Pokud Obvodní soud pro Prahu 7 tvrdí, že obžalovaný S. uvedl postup injektáže do technické zprávy (č.l. 4100-4141 spisu) tak na č.l. 8. této zprávy je uvedeno, že: „*Potom budou najednou vybetonovány rýhy, spáry mezi segmenty a monolitická sedla*“, kdy nejprve mají být vybetonovány rýhy a spáry v krajních (1 a 3) polích, poté totéž ve středním (2) poli a nakonec monolitická sedla. O odstavci dále je pak uvedeno: „*...odstraní se bednění a skruž monolitických sedel a zabetonují se kabelové kanálky kabelů B.*“ Tento stručný popis prvoinstanční soud považuje za řádný popis postupu injektáže.
4. Státní zástupce dále uvádí, že v odstavci 14. pak Obvodní soud pro Prahu 7 argumentuje limity výstavby dostupnou technikou, kdy nesprávně uvádí, že nabyly k dispozici tzv. vibrátory (z výpovědi svědka B. vyplývá, že tyto přístroje, sloužící k zhutňování betonu, k dispozici pochopitelně byly, ale musely být upravovány navařováním tenčích tyčí, neboť typizované vibrátory nebylo možno vložit mezi svazky „áčkových“ kabelů pro jejich přílišnou blízkost a do

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marcela Rajčová

příčných spár – tedy mezi prefabrikáty). Beton v příčných spárách byl hutněn ručně. Pokud soud jako správný postup uvádí injektáž z jedné strany (ze břehu, ze spodní části) je to opět nepochopení řádného postupu, neboť injektáž betonu musí probíhat z nejnižší části stavby proto, aby nikde nemohlo docházet k stékání injektované směsi – ta musí zdola vytlačovat vzduch, nacházející se v kanálku. Při odchýlném postupu hrozí riziko, že injektovaná směs vlivem gravitace v určitém místě steče, aniž by vyplnila celý prostor kanálku, což vede k vzniku vzduchové kapsy, tedy jakési „bublíny“, kterou již nelze z kanálku vytlačit, neboť je ze všech stran obklopena betonovou směsí. Při postupu, zvoleném při výstavbě předmětné lávky injektážní směs stoupala od paty mostu k prvnímu pilíři, odtud klesala (stékala) ke středu mostu, poté stoupala k druhému pilíři a z tohoto místa opětovně klesala k patě mostu na opačném břehu. Výsledkem bylo nedokonalé obetonování předpínacích lan a jejich nedostatečná ochrana proti korozi. Tvrzení prvoinstančního soudu, že takový návrh umístění lan, resp. že takové provedení je funkční, svědčí i to, že takto projektované a následně postavené jiné mostní konstrukce zcela řádně plní svoji funkci, kdy jako příklad je uváděna mostní konstrukce na Vranovské přehradě, pak nasvědčuje tomu, že soud vůbec nepochopil systém konstrukce předmětné lávky, neboť z článku na č.l. 2244 a 2245, jehož autorem je sám obž. Prof. Ing. S. je zjevné, že konstrukce Xxx lávky je popsána jako předpjatý pás, zatímco konstrukce lávky na Vranovské přehradě je visutou konstrukcí s předpjatým pásem, tedy zcela jiný nosný systém. Z obrazové přílohy č.l. 2246-2247 (obr. 4-1 a 4-9) pak jsou i laikovi rozdíly v konstrukci na první pohled patrné. Tato nepodložená úvaha je zopakována i v bodě 21. napadeného rozsudku.

5. Dále státní zástupce namítá, že v bodě 17. napadeného rozsudku prvoinstanční soud relativizuje závěr znalce Ing. Marka, že trhliny a nerovnosti, xxx k tvoření louží na povrchu lávky jsou viditelné již v televizní reportáži z jejího otevření s tím, že video je nízké kvality a konstatované defekty mohou být stíny popř. nějaké fleky. Skutečnost, že se údajné stíny a fleky nacházejí v liniích rýh nosných kabelů a spár mezi prefabrikáty soud přehlíží. Fakt, že dne 5. 9. 1985 byla uplatněna reklamace z důvodu trhlin, odbývá tím, že z žádného důkazu jasně nevyplývá, zda se jednalo o praskliny betonu nosné konstrukce, a případně tedy vzniklé v důsledku špatného projektu, nebo o trhliny plastbetonu. Naprosto tak ignoruje svědectví svědka B., jenž jednoznačně uvedl, že trhliny v plastbetonu, kterých si povšiml po dynamické zkoušce lávky, byly přesně nad příčnými spárami, nebyla to pavučina. Svědek podotkl, že nepoznal, zda praskliny jsou i v betonu, ten byl zakrytý. Z dokumentu o reklamaci rovněž vyplývá, že předmětné příčné trhliny se nacházely nad spárami. Z technické zprávy na č.l. 4116, kde je popisován technologický postup při výrobě a pokládce VUSOLITU (plastbetonu) vyplývá, že tento materiál není možné klást na dilatační spáry. Je tedy zjevné, že tento materiál nebyl schopen odolat pohybu konstrukce, na kterou byl aplikován, ve spárách. V této souvislosti tak státnímu zástupci nezbyvá než odkázat na úvahu, uvedenou v závěrečné řeči, kdy jako příčinu pádu Xxx lávky lze beze sporu označit korozi nosných a předpínacích kabelů, která zapříčinila ztrátu únosnosti předpínací výztuže. Koroze předmětných kabelů byla způsobena pronikáním vlhkosti do konstrukce a urychlena používáním soli k zimní údržbě lávky, ačkoli to bylo zakázáno. K pronikání vlhkosti došlo kvůli rozevírání spár mezi segmenty konstrukce a nefunkční hydroizolaci mostovky. Klíčovou otázkou pak je stanovení příčiny rozevírání oněch spár v konstrukci, ke kterému, jak vyplývá ze svědectví svědka B., videozáznamu, dodaného znalcem Ing. Markem a zejména z písemné reklamace, docházelo prakticky od jejího zprovoznění. Státní zástupce opětovně připomíná, že ze všech znalců, kteří se k předmětné věci vyjadřovali, pouze Ing. Marek definoval příčinu tohoto stavu. Pokud soud jako hlavní příčinu pádu lávky shledává zakázané užití posypových solí, tento závěr nemůže obstát, neboť poruchy v konstrukci lávky se projeví bezprostředně po jejím uvedení do provozu, tedy dávno před tím, než se na jejím stavu případně použití posypových solí mohlo projevit. Pokud by látka netrpěla vadou, způsobující vznik trhlin mezi segmenty a nosná a předpínací lana by byla náležitě chráněna obetonováním, nebyla by chloridy zasažena, neboť se nalézala hlouběji v konstrukci.

Shodu s prvopísem potvrzuje: Marcela Rajčová

6. Podle státního zástupce je závěr prvoinstančního soudu, že prováděné opravy lávky byly vlastně jen povrchové, čímž špatný stav lávky v podstatě jen maskovaly, přičemž byla snaha zamezit pronikání vody k výztuži, avšak nebylo provedeno žádné její zesílení, pozoruhodný zejména ve vztahu k zprošťujícímu výroku o obž. Ing. S..
7. Pokud Obvodní soud pro Prahu 7 v bodě 22. rozsudku uvádí, že obžalovaný S. v průběhu léta 2017 byl shlednout lávku a doporučil okamžité opravy k zesílení konstrukce, resp. varoval před jejím kolapsem, nebylo uvedeno, z jakých důkazů soud vychází. Obžalovaný ve své výpovědi uváděl, že se na něj obrátil Institut plánování rozvoje hl.m. Prahy ohledně možné opravy konstrukce. Zjistil, že stav je katastrofální a řekl, že je třeba konstrukci podrobně prozkoumat, ale opravit se dá. Napsal to ve zprávě, kterou odevzdal o dva měsíce později. Svědek Ing. S. Š. uvedl, že koncem srpna 2017 se účastnil jednání, na kterém byla řešena potřeba udržet stávající lávku ještě po dobu 10 let, přičemž bylo argumentováno jakýmsi posudkem původního projektanta, který měl stav lávky analyzovat. Tento posudek však svědek neměl k dispozici. Je nutno podotknout, že pokud by obžalovaný Prof. Ing. S. takovéto doporučení oficiální cestou doručil vlastníkovvi, správci či příslušnému orgánu státní správy, bylo by takový postup možno považovat za účinnou lítost dle § 33 písm. b) tr. zákoníku per analogiam a tudíž by došlo k zániku trestní odpovědnosti. Prvoinstanční soud však takto významnou okolnost neproověřil, nezjistil, zda taková zpráva či posudek byly vyhotoveny, jaký byl jejich obsah a komu a kdy byly doručeny a spokojil se pouze s tvrzením obžalovaného a svědectvím, vycházejícím ze zprostředkované informace.
8. Pokud se týče obžalovaného Ing. A. S., státní zástupce poukazuje na to, že prvoinstanční soud zcela opomenul, že oddělení mostů společnosti TSK p.o. bylo již od 25.3.2010 ze závěrů znaleckého posudku, zpracovaného spol. SVÚOM, s.r.o., na posouzení korozního stavu zabudované ocelové výztuže Xxx lávky v Praze, známo, že byl zjištěn takřka havarijní stav výztuže, konkrétně nosného kabelu A2, kdy byl v jednom místě zjištěn úbytek odkorodované plochy přes 60%, což bylo označeno za alarmující, s předpokladem akcelerace korozní rychlost. Tento posudek však byl vedením TSK zcela opomenut a proto poté, co byla v listopadu 2016 v kabelu B1 zjištěna významná koroze cca 50 % plochy výztuže a zbývajících 50 % výrazně koroduje, nedošlo k vydání doporučení na uzavření lávky, ale, jak popsal svědek Z., došlo k predikci, že pokud selžou kabely „B“ o jejichž havarijním stavu věděli, konstrukci udrží nosná lana, o jejichž ještě horším stavu obdrželo TSK kvalifikovaný poznatek již v roce 2010! Jinými slovy, osobám vzdělaným v oboru stavebnictví a znalých principů konstrukce z předjetého betonu při znalosti výše uvedených faktů mělo a muselo být zřejmé závažné narušení nosného (kabely A) i předpínacího (kabely B) systému Xxx lávky a výrazné riziko kolapsu konstrukce a to bez ohledu na závěry o stavu lávky, ke kterým dospěla spol. Pontex, s.r.o. jejich zjištění a závěry měl analyzovat a vyhodnocovat a na jejich základě jako zodpovědná osoby vydat příslušné rozhodnutí, resp. doporučení správnímu orgánu. Závěr Obvodního soudu pro Prahu 7 že „podle údajů, které byly obžalovanému S. tehdy dostupné, nebyl důvod shledat lávku za neprovozuschopnou, resp. v době, kdy byl obžalovaný S. ve funkci xxx oddělení mostů, byla lávka provozuschopná“, je na základě výše uvedených faktů zcela nepodložený a mylný. Rovněž úvaha prvoinstančního soudu, že k pádu lávky došlo v době, kdy obžalovaný S. ve funkci xxx nebyl již 9 měsíců, je nepřiléhavá, neboť k vydání doporučení k uzavření lávky mělo dojít v době, kdy tuto funkci zastával. Argument, že k uzavření lávky nedal pokyn ani nástupce obžalovaného S. ve funkci xxx oddělení mostů obžalovaného v žádném případě nevyvíňuje, stejně jako znalec Ing. Markem konstatovaná absence kontroly lávky ze strany stavebního úřadu. K postupu vedení oddělení mostů TSK státní zástupce doplňuje, že osobám odborně vzdělaným muselo být zjevné, že pokud již byl stav lávky hodnocen stupněm VII., tedy havarijní, nebylo bez opravy nosného systému či jeho zesílení možno stav lávky překvalifikovat na nižší stupeň. Ačkoli žádná z provedených oprav nosný systém nespravovala (neboť to nebylo s ohledem na konstrukci lávky možné) ani nezesilovala, přesto tento stav akceptovali jako správný, což je samozřejmě hrubou chybou.

9. S ohledem na výše uvedené se státní zástupce domnívá, že prvoinstanční soud nezjistil skutkový stav věci v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí a zajištěné důkazy hodnotil jednostranně ve prospěch obžalovaných. Navrhuje proto, aby Městský soud v Praze uvedený rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 08.3.2022, sp.zn. 39 T 23/2020 podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu prvního stupně.
10. K podanému odvolání se písemně vyjádřil obžalovaný Ing. S., který nejprve zrekapituloval odvolací námitky státního zástupce a posléze vyjádřil své přesvědčení, že napadený rozsudek je odůvodněn zcela správně a přesvědčivě a jeho závěry nemůže zvrátit ani argumentace předkládaná státním zástupcem. Odkazoval na konkrétní pasáže odůvodnění napadeného rozsudku nalézacího soudu, svědčící tomu, že tvrzení státního zástupce v podaném odvolání nemohou obstát. Opakoval jednak zásadní body své obhajoby v řízení před nalézacím soudem, jednak uváděl konkrétní důkazy, který jsou v rozporu s tím, co státní zástupce v odvolání tvrdí. Podrobně zrekapituloval zejména důkazy vztahující se k prováděným řádným i mimořádným prohlídkám (v souladu s příslušnými normami ČSN), statickým a dynamickým zkouškám a k podrobnému periodickému sledování, které prováděla akreditovaná společnost Pontex. Zdůraznil, že na žádném místě jakéhokoli výstupu z těchto zkoušek a sledování není uvedeno doporučení na omezení nebo vyloučení provozu lávky. Nevyplývá to ani ze závěru znaleckého posudku SVÚOM z 25.03.2010, na který státní zástupce v odvolání poukazuje, naopak závěry tohoto posudku, které ve vyjádření obžalovaný cituje, svědčí jeho obhajobě. Tvrzení státního zástupce, že posudek SVÚOM byl vedením TSK zcela opomenut, označil za vědomě nepravdivé a ničím nepodložené, když pravý opak je pravdou – TSK provedlo kroky doporučené v předmětném posudku SVÚOM. Shrnul závěry jednak znaleckého posudku SVÚOM, jednak znaleckého posudku Fakulty stavební Českého vysokého učení technického z dubna 2019, jehož závěry přiléhavě citoval s tím, že i závěry znaleckého posudku ČVUT jasně deklarují, že ačkoli kontrole stavu lávky byla věnována větší pozornost, než je obvyklé, přesto nebylo snadné na základě zjištěných skutečností rozhodnout, jak dále postupovat. Zabýval se též závěry 5. etapy periodického sledování z prosince 2016, což je poslední etapa periodického sledování, kdy byl ve funkci xxx oddělení mostů. Z těchto závěrů dle jeho přesvědčení mimo jiné ve vztahu ke statickému sledování vyplývá, že analýzou naměřených dat nebyly zjištěny jevy signalizující bezprostřední ohrožení statické bezpečnosti konstrukce lávky. Pontex v rámci páté etapy navrhuje pouze pasport stavu měřících pásků a geodetické sledování. Postup degradace povrchových vrstev betonu dle konstatování závěrů této etapy neměla zatím prozatím přímý vliv na zatížitelnost. Pokud státní zástupce odkazuje na údajnou predikci, že pokud selžou kabely B, konstrukci udrží nosná lana (jak vypověděl svědek Z.), k tomu je třeba uvést, že z pohledu obžalovaného jde o pouhou spekulaci svědka Z.. Tato údajná predikce totiž není nikde zaznamenána, není o ní žádná zmínka v žádném listinném důkazu a žádný jiný svědek ani znalec o takové predikci v řízení před soudem prvního stupně nehovořil. Nelze tudíž nyní obžalovanému S. klást k tíži tuto údajnou predikci, o níž nikdo jiný než svědek Z. nic neví. Obžalovaný Ing. S. dále odkazoval na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.06.2012, sp. zn. 5 Tdo 540/2012, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 5/2013 tr., který se zabývá kritérii vědomé i nevědomé nedbalosti a především požadavkem náležité míry opatrnosti.
11. Obžalovanému Ing. S. nebylo zřejmé, jaké „příslušné rozhodnutí“ či „doporučení správnímu orgánu“ měl obžalovaný Ing. S. podle představ státního zástupce učinit v situaci, kdy bylo vyvráceno provedeným dokazováním, že bylo v jeho pravomoci učinit rozhodnutí o uzavření lávky. Konstatoval dále, že dle ust. § 24 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, platí, že o uzavírce a objízďce rozhoduje příslušný silniční správní úřad na základě žádosti osoby, v jejímž zájmu má dojít k uzavírce. Případně pokud by šlo o neodkladné odstranění stavby, ust. § 135 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, stanoví, že stavební úřad nařídí vlastníku stavby neodkladné odstranění stavby a zabezpečí její odstranění, jsou-li ohroženy životy osob nebo zvířat tím, že stavba hrozí zřícením.

Cituje zásadní pasáž z výsledku svědka Ing. Z. z hlavním líčení dne 17.09.2020, která prokázala, že v moci svědka ani v moci obžalovaného nebylo učinit rozhodnutí o uzavření lávky.

12. Obž. Ing. S. dále poukázal na to, že státní zástupce se snaží argumentovat tak, že skutečnost, že obžalovaný v době pádu lávky nebyl již 9 měsíců ve funkci xxx oddělení mostů TSK, není rozhodující (resp. úvaha soudu prvního stupně v tomto směru nepřiléhavá), když tvrdí, že k vydání doporučení k uzavření lávky mělo dojít v době, kdy tuto funkci zastával. Pokud by však podle státního zástupce mělo být tak nad slunce jasné, že lávka měla být uzavřena, je na místě se ptát, jak je možné, že doporučení k uzavření lávky nevydal ani Ing. Z., který obžalovaného Ing. S. ve funkci xxx oddělení mostů nahradil. A to tím spíše, když dříve sám hodnotil stupněm 7 (tedy nejhorším stupněm), tj. o havarijním stavu lávky věděl. Existuje jen jediné možné vysvětlení - informace, které měl xxx oddělení mostů TSK k dispozici (at' již jím byl obžalovaný Ing. S., nebo Ing. Z.), zkratka nebyly dostatečně průkazné k tomu, aby bylo možné uvažovat o přijetí opatření ve formě uzavření předmětné lávky.
13. Důrazně nesouhlasil s tvrzení státního zástupce v podaném odvolání, že „osobám odborně vzdělaným muselo být zjevné, že pokud již byl stav lávky hodnocen stupněm VII., tedy havarijní, nebylo bez opravy nosného systému či jeho zesílení možno stav lávky překvalifikovat na nižší stupeň.“ Byl přesvědčen, že tento výrok nemá oporu v provedeném dokazování ani v žádné technické normě. Jak vyplynulo z dokazování před soudem prvního stupně, zařazování lávky do jednotlivých stupňů je ryze subjektivní záležitostí a žádný právní předpis ani technická norma nezakazuje, aby byla mostní konstrukce přerazena z horšího stupně do lepšího bez opravy nosné konstrukce. Naopak se jedná o relativně běžnou praxi. Doplnil, že ačkoli zařazování lávky do jednotlivých stupňů závisí na převážně subjektivním hodnocení konkrétního pracovníka (prohlídkáře), daný pracovník přesto sleduje určitá objektivní kritéria, vždy však na základě vizuálního posouzení. K zařazování konstrukce do konkrétního stupně tak nedochází na základě analýzy, zda určitá konkrétní oprava nebo stavební úprava zlepšila nebo nezlepšila nosný systém lávky, neboť takové posouzení prohlídkář neprovádí. Vizuálně však může posoudit, jak se ta která oprava nebo stavební úprava opticky na stavu lávky projevila (tj. zda se stavební stav lávky vizuálně jeví lepším). V daném případě pak došlo k zařazení lávky do nižšího stupně patrně na základě toho, že provedenou opravou pochozí vrstvy došlo k odstranění drolicího se betonu, což způsobilo vizuální zlepšení stavebního stavu lávky. Přerazení lávky do nižšího stupně tak v tomto kontextu bylo naopak logickým. Z uvedeného je zřejmé, že laické hodnocení státního zástupce, že akceptování překvalifikace stavebního stavu lávky z horšího na lepší bylo „hrubou chybou“, je čirá spekulace, která je v příkrém rozporu s provedeným dokazováním, zejména s výpovědí Ing. M., který je na rozdíl od státního zástupce skutečným odborníkem na danou problematiku.
14. Závěrem tak obhajoba obžalovaného Ing. S. shrnuje, že argumentaci státního zástupce obsaženou v jeho odvolání hodnotí jako tendenční, účelovou, záměrně zkreslující a v některých ohledech založenou na vyloženě záměrně nepravdivých tvrzeních. Státní zástupce se na mnoha místech dopouští čirých spekulací, založených toliko na jeho vlastní interpretaci odborných závěrů, ač sám nedisponuje v tomto směru odborností vůbec žádnou. Aniž by pro to měl jakoukoli podporu v provedeném dokazování, pouští se do polemiky se závěry soudu prvního stupně, které jsou založeny na odborných závěrech znalců, výpovědích svědků nebo listinných důkazech. Za velmi příznačné obhajoba považuje, že naprostá většina tvrzení obsažených v obžalobě (zejména tvrzení o používání posypových solí, tvrzení o nutnosti neprovedení statického přepočtu atd.) byla v řízení před soudem prvního stupně vyvrácena do té míry, že státní zástupce se se závěry soudu prvního stupně týkajících se těchto skutečností polemizovat ani nepokouší. Zvláště, když tato tvrzení v mnoha případech paradoxně vyvrátil sám Ing. Marek, znalec zpracovávající znalecký posudek, který byl klíčovým důkazem obžaloby. Znalec Ing. Marek dokonce sám při svém výsledku na hlavním líčení dne 25.02.2022 uvedl, že péče, kterou TSK věnovala Xxx lávce, byla nadstandardní a že TSK v rámci údržby dělala maximum, co bylo reálné. S ohledem na výše uvedené proto

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marcela Rajčová

obhajoba navrhuje, aby Městský soud v Praze jako soud odvolací odvolání státního zástupce dle ust. § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítl.

15. K podanému odvolání se písemně vyjádřil i obžalovaný Prof. Ing. J. S., DSc., P.E. Ačkoliv podle něj odvolání neobsahuje žádná nová tvrzení či důkazy, a on tak v plném rozsahu odkazuje na svá předchozí vyjádření, zejména závěrečnou řeč, pro přehlednost ve stručnosti podal vyjádření k jednotlivým bodům odvolání. Ve shodě s důkazy provedenými v hlavním líčení dokládal, že nalézací soud správně uzavřel, že nebylo nelegální provést v daném případě jednostupňový projekt, neboť byla možnost provést jednostupňový projekt pro opakované projekty. Využití jednostupňového projektu bylo závislé pouze na rozhodnutí generálního projektanta (národní podnik), investora a dodavatele, kteří se takto mohli dohodnout bez omezení a obžalovaný toto vůbec nemohl ovlivnit. Obžalovaný byl zaměstnancem národního podniku a dostal pracovní příkaz ke zpracování jednostupňového projektu. Odvolání vytkl, že opětovně obžalovanému vytýká údajné vady, aniž by tyto byly dávány do jakékoli příčinné souvislosti se samotným pádem, a to přesto, že byly vyvráceny provedeným dokazováním. Závěr prvoinstančního soudu, že použití jednostupňového projektu nebylo nelegální a navíc, že o použití jednostupňového projektu nerozhodoval obžalovaný, označil za zcela správný a odpovídající jak provedenému dokazování, tak i samotnému znění předmětné vyhlášky. Detailně se vyjádřil k vytýkanému postupu injektáže a odkazoval na odst. 13. odůvodnění napadeného rozsudku s tím, že nalézací soud, na rozdíl od odvolatele, správně pochopil postup při injektáži, který byl správný. Detailně ve vyjádření rozvedl, v čem se v tomto bodě státní zástupce mylí a proč je správný závěr nalézacího soudu, že injektáž byla řádně provedená. Podrobně se vyjádřil i k následkům používání projektem zakázaným posypových solí.
16. Obžalovaný prof. Ing. S. byl přesvědčen, že prvoinstanční soud své rozhodnutí odůvodnil zcela v souladu s provedenými důkazy a navíc v rámci odůvodnění vůbec neargumentuje tvrzeními, která jsou vytýkána v odvolání.
17. Obžalovaný prof. Ing. S. dále nesouhlasil s argumentací odvolatele v části věnované otázce trhlin a rozevírání spár, závěry nalézacího soudu věnované této otázce označil za správné a závěry znalce Ing. Marka opírající se o nekvalitní videozáznam za naprosto nesprávná a nepoužitelná ve světle provedených důkazů. Pokud odvolání poukazuje na svědectví svědka B., je obžalovaný přesvědčen, že svědkův popis v žádném případě nemůže podporovat tvrzení, že fleky na videu jsou trhliny, naopak toto vyvrací. Zdůraznil současně, že za správné provedení hydroizolace, jakož i celé lávky, byl odpovědný právě svědek B. a ani tvrzení o mikroskopických trhlínách nad spárami tak dle obžalovaného nelze považovat za prokázané, neboť je v rozporu s dalšími jednoznačnými důkazy, na které odkázal: zejména doklady o provedených dynamických zkouškách po postavení lávky v roce 1985 a v roce 1997 s tím, že v obou případech je potvrzeno, že v konstrukci žádné trhliny nevznikly a současně také záznamy z prohlídek v devadesátých a pozdějších letech, které taktéž trhliny v konstrukci neuvádějí. Z fotodokumentace prohlídky provedené v roce 1995 je jednoznačně patrné, že povrch lávky je vizuálně v dobrém stavu, a tedy ve stavu lepším než na předmětném videozáznamu. Současně bylo i výpověďmi svědků Ing. T. M. a Ing. P. P. potvrzeno, že ani v roce 1995 a ani v roce 2010 nebyly zjištěny příčné trhliny v plastbetonu nad spárami. Hlavní prohlídka provedená v roce 1995 se uskutečnila ještě před první „kosmetickou“ opravou lávky a látka tak byla ve stavu odpovídajícím jejímu zhotovení v roce 1985, existuje z ní prokazatelná fotodokumentace, prohlídka byla provedena odpovědnou osobou a jak vyplývá z fotodokumentace, jakož i z výpovědi svědka M., nebyly zjištěny žádné příčné trhliny nad spárami. Stejně tak i svědek P. potvrdil, že ani o dalších 15 let později nebyly při prohlídkách zjištěny příčné trhliny spárami, což potvrzují i další fotodokumentace z provedených prohlídek. Obžalovaný se tak zcela ztotožnil se závěrem nalézacího soudu, že nelze z videozáznamu o otevření lávky dovodit, že na látce byly trhliny a louže, a to pro jeho nízkou kvalitu, kdy na videu se může jednat o stíny či fleky. Správnost tohoto závěru, kromě samotného videa, potvrzuje mimo jiné právě i

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marcela Rajčová

fotodokumentace z roku 1995, kdy na pohled mnohem lepší stav lávky v roce 1995 oproti roku 1985 nelze vysvětlit jinak než tak, že na videu jsou zachyceny různé video artefakty způsobené jeho nízkou kvalitou a následnou digitalizací. Stejně tak, pokud je poukazováno na reklamaci z 5. 9. 1985, tak tato se týkala pouze trhlin v plastbetonu, což je v zápisu přímo uvedeno a i z tohoto lze dovodit, že v konstrukci žádné trhliny zjištěny nebyly – trhliny v plastbetonu bylo možné jednoduše zapravit, což se zjevně také stalo, jestliže žádná další reklamace uplatněna nebyla a v následujících letech se trhliny v plastbetonu neobjevily. Jak již navíc obžalovaný opakovaně uváděl v rámci svých vyjádření před prvoinstančním soudem a jak potvrdili i soudní znalci doc. Navrátil nebo prof. Vítek, tak trhliny v plastbetonu neznamenaají rozevírání spár, ale byly způsobeny nekvalitním provedením či vlastnostmi hydroizolace, na což prvoinstanční soud zcela správně odkázal. Současně je nutné uvést, že hydroizolace nebyla dána po celém horním povrchu mostovky a pokud by docházelo k rozevírání spár, tak by to bylo na první pohled patrné na krajích lávky, kde žádná hydroizolace umístěna nebyla. Navíc, pokud by docházelo k rozevírání spár od počátku, a to ještě za teplého počasí (což je s ohledem na tepelně rozpínavé vlastnosti betonu v podstatě nemožné), tak by docházelo k tak rychlému zhoršování stavu lávky, že by byl tento stav ihned patrný a v roce 1995 by již lávka byla přinejmenším výrazně porušena, což by bylo viditelné na všech fotografiích. Obžalovaný byl přesvědčen, že státní zástupce účelově zaměňuje mezi trhlinami v plastbetonu a rozevíráním spár. Rozevírání spár nejméně před rokem 2002 však nebylo prokázáno a naopak bylo v rámci provedeného dokazování jednoznačně vyvráceno – v roce 2002 se při povodni spáry rozevřely, jak prokázal provedenými výpočty doc. Navrátil v rámci svého znaleckého posudku. Důkazy uvedené v odvolání, tj. videozáznam, výpověď svědka B. a doklad o reklamaci, se týkají toliko otázky, zda existovaly či neexistovaly po otevření lávky trhliny v plastbetonu a odvolání se tak snaží o podsouvání závěru o otevírání spár, který však neodpovídá provedenému dokazování.

18. K argumentaci odvolatele vztahující se k použití VUSOLITu, zopakoval skutečnosti, které zazněly v rámci hlavního líčení, a sice, že pochozí vrstva z plastbetonu VUSOLIT byla navržena VÚIS Bratislava, který také zpracoval technologii její pokládky. VÚIS Bratislava byl garantem všech výzkumných prací v oblasti inženýrských konstrukcí v bývalém Československu a představoval nepochybnitelnou autoritu. Doporučení VÚIS bylo součástí Technické zprávy projektu lávky a použití tohoto materiálu tak nelze považovat za jakékoli pochybení ze strany obžalovaného. Jestliže je použití VUSOLITu v odvolání dáváno za chybu s tím, že dle technické zprávy není možné tento materiál klást na dilatační spáry, tak se jedná ze strany státního zástupce o další nepochopení fungování konstrukcí z předpjatého betonu, neboť na lávce žádné dilatační spáry nebyly a tato argumentace v odvolání je tak zcela nepřiléhavá. Stejně tak nelze souhlasit se závěrem, že prvoinstanční soud pochybil, jestliže za hlavní příčinu pádu lávky považuje použití posypových solí – poukázal na skutečnost, že vliv posypových solí byl jednoznačně prokázán (znalecký posudek doc. Dohnálka a zkoušky koroze provedené SVÚOM) a tento závěr prvoinstančního soudu tak odpovídá provedenému dokazování. Připomenul, že k otázce vlivu chloridů se obsáhle vyjádřil doc. Dohnálek, který ve svém posudku mimo jiné uvedl: „*Posypové soli způsobily korozi nejen výztuže, ale i betonu, který se jejím působením rozpadal. Pak nic nebránilo přístupu slané vody ke kabelům vedeným v betonových kanálcích a v betonových rýhách. Je tedy zřejmé, že i k dokonale zainjektovaným anebo zabetonovaným kabelům se mohla dostat voda s obsahem chloridových iontů.*“ Výše uvedený závěr přitom odpovídá i fotografiím při opravě v roce 2012, kdy je patrné odkrytí nosných a předpínacích kabelů z důvodu rozpadu krycí betonové vrstvy vlivem chloridů a argumentace o neproniknutí chloridů ke kabelům by tak nemohla obstát, ani pokud by nebyl doc. Dohnálkem zpracován znalecký posudek, jehož závěry se odvolání snaží ignorovat. Jak navíc prokázaly zkoušky koroze předpínací výztuže lávky v Praze-XXX, které provedl doc. Dohnálek ve spolupráci se SVÚOM Praha, tak rychlost koroze je při použití posypových solí minimálně 5x až 10x vyšší, než při vystavení výztuže vlhkosti. Pokud by v daném případě nebyla použita posypová sůl, tak i v případě vniku vlhkosti ke kabelům by životnost lávky byla nejméně 5x vyšší, tedy nepochybně přes 100 let – reálně by však byla ještě vyšší, neboť by nedošlo k rozpadu krycí betonové vrstvy, která zajišťovala ochranu výztuže. To

znamená, že i v případě nepředvídané poruchy v hydroizolaci nemohlo dojít k poruše výztuže vlivem koroze, pokud by byl dodržen zákaz obžalovaného k použití posypových solí.

19. Obžalovaný své vyjádření uzavřel konstatováním, že je nepochopitelné, proč vůbec k podání odvolání došlo, jestliže v celém trestním spise není jediný relevantní důkaz o jakémkoli pochybení z jeho strany a samotné odvolání se tak ani o žádný důkaz neopírá. V rámci odvolání jsou veškeré provedené důkazy ignorovány s tím, že jsou naopak činěny vlastní laické závěry, které jsou s těmito důkazy v přímém rozporu. Trestní stíhání obžalovaného, jakož i následně obžaloba vycházely z toho, že obžalovaný neměl započítat vliv větru, proto mělo docházet k rozevírání spár a následnému pádu. Tento závěr měl být odůvodněn znaleckým posudkem Ing. Marka, který není ani autorizovaným inženýrem v oborech Mosty a inženýrské konstrukce a ani Statika a dynamika staveb a který svůj posudek neodůvodnil jediným výpočtem. Tento znalec vycházel pouze z měření v letech 2014-2017, aby následně v rámci své výpovědi uvedl, že k danému měření nelze přihlížet, a to aniž by byl schopen se k tomuto blíže vyjádřit a stejně tak nebyl schopen se vyjádřit ani ke statickému výpočtu v projektu obžalovaného s tím, že veškeré své „závěry“ nově odůvodnil videozáznamem z otevření lávky. Takovýto přístup ke zpracování znaleckého posudku v rámci trestního řízení nelze dle obžalovaného přijmout a jen podtrhuje absurdnost situace, kdy je pro účely trestního řízení řešícího pád předpjaté mostní konstrukce vybrán znalec, který nikdy konstrukci z předpjatého betonu neprojektoval a který nemá dostatečnou kvalifikaci k tomu, aby nyní mohl mostní konstrukci navrhnout anebo postavit. Oproti tomu z řádně provedeného znaleckého posudku doc. Navrátila, jakož i z posudku ČVUT, které skutečně projektovou dokumentaci obžalovaného přezkoumaly a provedly statický přepočet, jednoznačně vyplynulo, že statický výpočet obžalovaného byl v pořádku a příčiny pádu lávky nikterak nesouvisely se samotným projektem. Tyto jednoznačné a přezkoumatelné důkazy jsou však v rámci odvolání přehlíženy a jediným důkazem má být videozáznam, který však ze své samotné podstaty vůbec není způsobilým důkazem k prokázání tvrzených vad projektu. Dle obžalovaného je skutečně až absurdní, že při takové tragédii a při tak odborně složité věci jako je pád lávky, je odvolání postaveno na video záznamu ze slavnostního otevření, které ve zcela nepoužitelné „kvalitě“ na přibližně 3 vteřiny ukazuje povrch lávky a relevantní důkazy jsou přehlíženy. Dle obžalovaného lze takovýto přístup vysvětlit skutečně jediné tím, že zjevně není průchozí veřejně přiznat, že trestní stíhání obžalovaného bylo od počátku vystavěno na nesprávné hypotéze a příčiny pádu lávky byly zcela jiné – dnes však již v podstatě neprokazatelné, neboť ani přes výzvu obžalovaného nedošlo k řádnému zdokumentování stavu lávky po jejím pádu. Kromě neexistence jakéhokoli důkazu o vadě projektu, resp. prokázání neexistence takovéto vady, by současně obžalovaný chtěl opětovně odkázat také na skutečnost, že dle jeho názoru se ani nemohl dopustit tvrzeného trestného činu, neboť ani jednání popsané v obžalobě nenaplnuje znaky skutkové podstaty trestného činu obecného ohrožení z nedbalosti. Dle obžalovaného je zřejmé, že k pádu lávky bylo nutné působení vnějších vlivů, a to po velice dlouhou dobu, po kterou navíc bylo možné pádu lávky zabránit a z jeho jednání tak nemohly bezprostředně hrozit obecně nebezpečné následky, a to bez ohledu na nesprávnost skutkových tvrzení o vadě projektu. Závěr o naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu obecného ohrožení z nedbalosti je tak dle obžalovaného v přímém rozporu s dosavadní ustálenou judikaturou, jakož i se zněním předmětného ustanovení trestního zákona. Navíc s ohledem na neexistenci důkazů o rozevírání spár se argumentace v rámci odvolání již dá shrnout v podstatě tak, že „trhlíny v nenosné části konstrukce =obecné ohrožení“, což jednak již vůbec neodpovídá zákonným znakům tohoto trestného činu, ale také by to znamenalo povinnost zahájit trestní stíhání u většiny mostních konstrukcí, neboť trhlíny v nenosných částech konstrukcí nalezneme téměř na všech mostech a lávkách.
20. Městský soud v Praze jako soud odvolací z podnětu podaného odvolání přezkoumal dle § 254 odst. 1, odst. 2 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, stejně tak správnost postupu řízení, které předcházelo jeho vyhlášení, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k závěru,

že odvolání státního zástupce důvodné není. V řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, nebyly shledány žádné procesní vady.

21. Odvolací soud na úvod obecně konstatuje, že zřícení nosné mostní konstrukce téměř vždy představuje závažnou nehodu. Pokaždé představuje škodu na majetku a nezdítku též na zdraví či životě lidí. Orgány činné v přípravném řízení trestním jsou vystaveny náročnému úkolu: co nejrychleji zabezpečit místo události, zadokumentovat ho, zabezpečit podklady a co nejdříve umožnit, aby se na místo činu dostavil znalec – jen ve spolupráci s ním a pod jeho odborným dohledem je možno správně zadokumentovat zjištěný stav a nepřehlédnout detaily, které se v době budoucí mohou stát zcela zásadními pro posouzení věci.
22. Následné určení, zda je možno shledat osobní trestní odpovědnost u konkrétních fyzických osob (především v linii projektant-zhotovitel-vlastník-správce) bylo, je a vždy bude na počátku v rukou orgánů činných v přípravném řízení trestním. S ohledem na výsledky hlavního líčení má odvolací soud za vhodné vyjádřit politování nad tím, že v České republice není stanoven specifický postup v případě takovýchto událostí.
23. Chybí mechanismus, který by garantoval, že bez zbytečného odkladu na místo činu dorazí nikoli jeden, ale skupina odborníků z různých odvětví, z různých oborů a různých specializací tak, aby místo činu bylo náležitým způsobem všestranně odborně zmapováno, zadokumentováno, důkazy zajištěny a zbytky stavby byly odstraněny až poté, co bude najisto díky podrobnému odbornému průzkumu v místě události postaveno, že žádný důkaz, žádný detail nebyl opominut, přehlédnut.
24. Orgány činné v přípravném řízení ve věci přibraly znalce ze správného oboru. Složitost problematiky mostních staveb, jejich konstrukcí, správné údržby, vlivu nesprávné údržby na životnost konstrukce, vlivu zvoleného způsobu prohlídek (až již řádných či mimořádných) na včasnou detekci závažnosti problému atp. by si však v projednávané věci rozhodně zasloužila, aby bezprostředně po události se na zmapování místa činu podílel celý tým odborníků z důvodů zmíněných v předchozím odstavci. Každý detail může zásadně ovlivnit následné znalecké zkoumání a závěry.
25. Znalecké zkoumání by tedy rozhodně v takto složitých případech nemělo stát na bedrech jednoho znalce, neboť se téměř vždy jedná o případ zvláště obtížný, vyžadující zvláštního vědeckého posouzení: mělo by tedy rozhodně být od prvopočátku svěřeno ústavnímu zkoumání. Ve vyspělých zemích vznikají za tímto účelem odborné komise, když zkušenost prokázala, že jen tým odborníků je schopen takto náročné případy zkoumat a řešit v celé šíři. Znalec Ing. Marek přibraný v přípravném řízení neměl dostatečnou odbornost odpovídat na položené otázky v celém rozsahu – k tomu by byla potřebná součinnost se znalci dalších odborností a specializací, jak zcela správně v průběhu řízení před soudem a ve vyjádření k odvolání uváděla strana obhajoby obžalovaného prof. Ing. S.. Tvrzení obžaloby postavené na závěrech znalce Ing. Marka a přejeté do popisu skutkového děje byla vyvrácena znalcem doc. Navrátilem a posudkem ČVUT (k tomu níže).
26. V projednávané věci byl před soud postaven jednak autor projektové dokumentace, která byla realizována před více jak třemi desítkami let, a zástupce současného vlastníka, resp. správce.
27. V případě obžalovaného prof. Ing. J. S., autora díla, bylo třeba zabývat se tím, zda projekt stavby byl chybný (jak tvrdila obžaloba), zda byl povinen vykonávat autorský dozor, zda jako autor ručil za stavbu provedenou podle jím zpracovaného projektu, ač stavba byla provedena jinou stranou a ač v čase v důsledku úprav a oprav již dílo dávno neodpovídalo stavbě tak, jak byla zkolaudována. Bylo tudíž třeba uvážit, zda lze autora činit zodpovědným za stavbu, kterou provozuje a spravuje jiný subjekt, za stavbu, která je v čase měněna následnými stavebními úpravami a opravami, o nichž

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marcela Rajčová

autor není informován, která je v zimě udržována v rozporu s tím, co autor stanovil, a zda lze dovozovat jeho trestní odpovědnost za stav stavby za situace, kdy vlastník, resp. správce stavby není povinen autora informovat ani o úpravách a opravách (a to i zásadních), ani o výsledcích řádných či mimořádných prohlídek a kdy autor nemá ani právo, ani povinnost dohlížet po dobu provozu díla, jak je s ním nakládáno v nejširším slova smyslu.

28. V případě obžalovaného Ing. A. S., který byl xxx oddělení mostů společnosti TSK p.o., tj. byl xxx xxx xxx, bylo nezbytné zaměřit pozornost především na to, zda prováděl prohlídky správně, zda odpovídalo ohodnocení stavu mostu při prohlídce skutečnému stavu, zda umožňovala konstrukce stavby, aby při prohlídce byla včas zjištěna míra rizika, zda označení stavu za havarijní znamená automaticky uzavření mostu, zda ve svém postavení mohl ovlivnit reakci správce, potažmo vlastníka na zprávu o prohlídce, zda mohl ovlivnit způsob, jakým bylo dílo udržováno, a konečně zda mohl rozhodnout, zda, jak a kdy bylo či bude dílo opravováno.
29. Pro trestní odpovědnost u nedbalostního trestného činu je v projednávané věci zásadní určit příčinu zřícení a je-li příčin či mikropříčin vícero a v různém časovém období, určit, kdo je za konkrétní příčinu zodpovědný a zda zjištěná konkrétní příčina sama o sobě vedla k následku. Spolupachatelství u nedbalostních trestných činů nepřichází v úvahu.
30. Jak vyplývá z rozsáhlého spisového materiálu, obžalovaný prof. Ing. S. nebyl poté, co dílo bylo zhotoveno, nikdy přizván, osloven, když probíhala rekonstrukce (v letech 1998 až 1999), když byl most poškozen povodní (rok 2002), ani když byla zjištěna koroze nosných ocelových kabelů (rok 2014).
31. Provedenými důkazy nalézací soud najisto dospěl k závěru, že státní zástupce unesl důkazní břemeno pouze v části, v níž označil tohoto obžalovaného jako osobu, která vyprojektovala stavbu. V těch bodech popisu skutku, v níž dovozoval státní zástupce pochybení na straně obžalovaného (ve stručnosti a zjednodušeně – v detailech popsáno výše - nedodržení tehdy platných norem, neuvedení technologického postupu injektáže, vadné navržení od vzdušnění kabelových kanálů, vadné navržení uložení kabelů a kanálek, tvrzení, že měl vykonávat autorský dozor, tvrzení, že došlo k nekvalitnímu provedení prací na stavbě a že za tvrzené nekvalitní provedení prací nese odpovědnost, že nekvalitně provedené práce na stavbě byly příčinou nedostatečné ochrany konstrukce, že uvedl, že vlastní konstrukce nepotřebuje údržbu a že tvrzené chyby byly příčinou toho, že ocelová lana nebyla dostatečně chráněna proti korozi a vlivy ve skutku popsanými, a že právě v důsledku toho došlo ke zřícení lávky do Vltavy) však důkazní břemeno neunesl.
32. Státní zástupce v podaném odvolání v zásadě opakoval tvrzení, o která opíral podanou obžalobu. Nevypořádal se s důkazy obhajoby, které nalézací soud podrobně rozvedl v odůvodnění svého rozsudku a které naprosto jednoznačně vyvrátily tvrzení obžaloby, že obž. prof. Ing. S. porušil tehdy platné předpisy a normy, že on ze své tehdejší pracovní pozice rozhodoval o využití jednostupňového projektu. Bylo prokázáno, že byl v dané době v pozici zaměstnance, který dostal pokyn ke zpracování jednostupňového projektu. Při typizované stavbě se užití jednostupňového projektu předpokládalo. Z žádného státním zástupcem předloženého důkazu nebylo ani prokázáno, že by existovala jakákoli příčinná souvislost mezi užitím jednostupňového projektu a pádem lávky. Nalézací soud na základě výslechu svědka B. správně uzavřel, že postup injektáže byl stavbařům k dispozici nikoli v projektu, ale v technické zprávě, což odpovídalo skutečnosti, že šlo o jednostupňový projekt, jak stvrdili Ing. M. a Ing. K.. Způsob označování od vzdušnění (obsah sdělení Ing. M. a Ing. R.) byl také správný a srozumitelný. Bylo najisto postaveno, že dokumentace betonáže a injektáže nebyla součástí žádného jednostupňového projektu. A také bylo objasněno, že s ohledem na dobu, kdy stavba vznikla, zpracování projektu injektáže, předpisu injektáže a technologického předpisu betonáže byla povinnost nikoliv obž. prof. Ing. S., zaměstnance n.-p. Dopravní stavby, ale n.p. Závody Mostů. Zajištění úplnosti dokumentace pro řádné provedení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marcela Rajčová

stavby bylo na bedrech zhotovitele, nikoliv autora díla. Byl to zhotovitel díla (a tím nebyl ani obž. prof. Ing. S., ani jeho zaměstnavatel), kdo odpovídal za provedení stavby. Provedenými důkazy také bylo vyvráceno tvrzení obžaloby, že by v kanálcích byla nevyplněná místa: způsob injektáže byl správný a byl navržen právě tak, aby kanálky byly injektážní maltou zcela vyplněny. Obžalovaný prof. Ing. S. ve shodě se svědkem B. vysvětlil, že existoval jediný možný způsob kontroly injektáže, ten byl dodržen a tato kontrola svědčila správně provedené injektáži.

33. Pokud injektážní malta chyběla, z výpovědi Ing. M. a B. lze po právu dovodit, že k tomu mohlo dojít v souvislosti s povodní roku 2002, kdy lávka byla vystavena zatížení, které výrazně přesáhlo normové zatížení, pro které byla navržena.
34. Tvrzení obžaloby, že obž. prof. Ing. S. byl pověřen výkonem autorského dozoru, rovněž neobstálo: obžalovaný prof. Ing. S. lávku projektoval jako řadový zaměstnanec Projektového střediska Brno národního podniku Dopravní stavby Olomouc na počátku 80. let minulého století. Byl zodpovědným projektant, nikoliv xxx xxx! Na všech výkresech je právě xxx střediska podepsán jako ten, kdo prováděl kontrolu projektu. Nejednalo se o první konstrukci tohoto druhu. Dodavatelská firma předpokládala, že bude obdobné lávky stavět, proto byla nová konstrukce posuzována ze statického i dynamického pohledu řadou specializovaných pracovišť v ČSSR. A následně obdobné lávky i byly stavěny.
35. Odvolací soud ve shodě se soudem nalézacím uzavírá, že projekt obžalovaného prof. Ing. S. netrpěl vadami tvrzenými obžalobou, že obžalovaný nebyl pověřen výkonem autorského dozoru, že nebylo prokázáno, že stavba měla tvrzené vady, resp. bylo prokázáno, že vady vznikly až poté, co již stavba byla dokončena a sloužila svému účelu, a to jednak díky zatížení v době povodně, jednak díky nevhodné opravě, jednak (a to především) v důsledku používání posypových solí v rozporu s tím, co obžalovaný prof. Ing. S. v projektu uvedl – tj. jasně formulovaný zákaz používání posypových solí.
36. I při zmíněné povodňové zátěži by stavba úspěšně sloužila bezpečně svému účelu, nebýt toho, že v důsledku vadné údržby materiálem projektem zakázaným, došlo k odstranění ochranné vrstvy, sůl vypůsobila korozní proces, který byl po nevhodné opravě uzavřen v díle, což proces koroze urychlilo – jednoznačně prokázáno výsledkem znaleců. Standardně užívané kontrolní mechanismy přitom s ohledem na typ stavby neumožňovaly včas detekovat, že ke zřícení může dojít brzy.
37. Z listinných důkazů vztahujících se ke kontrole lávky je nepochybné, že správce si byl vědom koroze nosných ocelových kabelů, zajistil pravidelnou kontrolu a zpráva o stavu se odesílala v pravidelných intervalech. Poslední signál byl přijat krátce před zřícením lávky, aniž by obsahoval varování o blížící se katastrofě. Zásadní a závažné zkrácení životnosti lávky tedy rozhodně nemělo svůj původ v projektu, ale zejména v používání zakázané posypové soli. Obžalovaný prof. Ing. S. přitom jako projektant nemohl a nemůže ovlivnit údržbu díla po kolaudaci stavby, ani úpravy a opravy. Pokud nalézací soud uzavřel, že tento obžalovaný vyprojektoval odolnou a bezpečnou nosnou konstrukci, která měla a mohla dlouhodobě sloužit, nepochybil. Významné zkrácení životnosti nemá svůj původ v projektu.
38. Odvolací soud uzavírá, že, jak se přesvědčil na základě rozsáhlého a pečlivého dokazování, které provedl nalézací soud, není pochyb o tom, že
  - lávka byla správně navržena
  - použití posypové soli bylo v projektové dokumentaci výslovně zakázáno
  - hlavní příčinou pádu lávky byla koroze nosné konstrukce, zaviněná dlouhodobou nesprávnou zimní údržbou

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marcela Rajčová

- na zkrácení životnosti díla se spolupodílely i důsledky povodně v roce 2002 a nesprávně, nevhodně navržená a provedená oprava v letech 2012 až 2013.
39. Ani v případě druhého obžalovaného – Ing. A. S. – nebylo prokázáno, že by se dopustil jakéhokoli nedbalostního jednání (ať již v podobě konání či nekonání), které by zapříčinilo zřícení lávky. Tento obžalovaný musel při správě lávky vycházet z výsledků činnosti jiných odborných subjektů a na ně reagovat, což, jak osvědčily provedené důkazy, náležitě činil.
40. Bylo prokázáno, že lávka byla osazena označením zakazujícím solení. Provedené dokazování svědčí obhajobě Ing. S., že TSK se vždy řídila doporučeními odborné společnosti (Pontex) a že nikdy výstupem provedených zkoušek a sledování nebylo doporučeno na omezení nebo vyloučení provozu lávky! Z formulace doporučující zevrubné přezkoumání statických poměrů lávky nelze ani náznakem dovést, že stav (třeba i havarijní) je tak vážný, že lávka není bezpečná k dalšímu provozu. Bylo prokázáno, že odborná doporučení byla bez výjimky respektována.
41. K jednotlivým státním zástupcem tvrzeným opomenutím na straně obžalovaného Ing. S. lze uzavřít, že tento obžalovaný nepochybil, neboť v souladu se svými povinnostmi zabezpečoval řádné i mimořádné prohlídky, statické i dynamické zkoušky a zejména podrobné periodické sledování smluvní odbornou firmou. Nebylo prokázáno, že by byl nečinný k odborným závěrům a doporučením!
42. Z provedeného dokazování je zřejmé, že hlavní příčina zhroucení nosné konstrukce tkvěla, jak již bylo opakovaně zmíněno, v mnohaletém nedodržování zákazu použití posypových solí – nebyl však předložen žádný důkaz, že o tom obž. Ing. S. věděl, tj. že mu bylo známo, že navzdory umístěnému označení je používán zakázaný posypový materiál, či že by dokonce on k takovému vadnému postupu dal pokyn. Žádný z periodických průzkumů nevedl k doporučení lávku uzavřít, či omezit pohyb chodců. Znalecký posudek FS ČVUT potvrdil, že kontrole stavu lávky byla věnována významně větší pozornost, než je běžné u jiných mostních konstrukcí, a že prohlídky a diagnostika lávky upozorňovaly na blížící se konec životnosti (pozn. významně zkrácené v důsledku okolností nezávislých na vůli obou obžalovaných) konstrukce – nikdy však nebyl závěr zastavit provoz, nýbrž provádět podrobné sledování. To prokazatelně probíhalo a za takového stavu věci nelze u obž. Ing. S. dovozovat jakoukoli odpovědnost – ani trestněprávní, ani pracovněprávní.
43. Pokud špičkové vědecké pracoviště v odborném posudku uzavírá, že v době před kolapsem na základě tehdy zjištěných skutečností nebylo snadné rozhodnout, jak dále postupovat, dovozuje státní zástupce existenci nedbalostního zavinění u Ing. S. neprávem – o stavu lávky směřujícím k jejímu zřícení nevěděl a vědět objektivně nemohl. Míra opatrnosti, kterou po tomto obžalovaném bylo možno po právu požadovat, byla nejen dodržena, ale byla i vyšší. A je nepochybné, že byla dodržena nejen u obž. Ing. S., ale i u jeho nástupce, když obž. Ing. S. v době zřízení lávky již devět měsíců funkci xxx oddělení mostů TSK nezastával. Ani jeho nástupce neměl důvod učinit důraznější opatření, neboť i on se oprávněně stejně jako obžalovaný spoléhal na závěry odborné firmy.
44. Provedené důkazy naznačují, že existoval dlouhodobý nedostatek finančních prostředků pro průběžné řešení technických problémů dopravní infrastruktury, který byl umocněn následky, které na dopravní infrastrukturu včetně mostů a lávek měla povodeň z roku 2002. Existuje i odpovědnost (nikoliv však trestněprávní) politického vedení metropole za to, že dlouhodobě nedostatečně dbalo pro vytváření finančních rezerv pro opravy mostů v havarijním stavu. Stavební zákon přitom dříve i nyní činí vždy zodpovědným za udržování stavby v provozuschopném a bezpečném stavu jejího vlastníka. Pokud ten správu svěří jinému subjektu, nezbavuje se zodpovědnosti za to, že bude alokovat dostatečné množství finančních prostředků potřebných pro opravy, zejména mostních

staveb v havarijním stavu. Havarijní stav přitom neznamená, jak bylo provedenými důkazy prokázáno, automaticky povinnost stavbu uzavřít!

45. Listinné důkazy a výpovědi svědků, na které nalézací soud dílem odkazuje, dílem je v odůvodnění cituje, prokazují, že po celou dobu od kolaudace lávky probíhala její údržba včetně běžných a hlavních mostních prohlídek a diagnostiky. Pravomoci Ing. S. při správě byly velmi omezené - nemohl rozhodovat o tom, která z mnoha mostních konstrukcí ve špatném až havarijním stavu se má uzavřít, ani o tom, kam se mají přidělit prostředky na opravy. Tato rozhodnutí spadají do kompetence politického vedení hlavního města.
46. Není smyslem odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu opakovat závěry, argumentaci, rozbor soudu nalézacího, pokud se s ním zcela ztotožňuje, jako je to v projednávaném případě.
47. Nalézací soud neopominul žádný důkaz. Po podání obžaloby dílem sám, dílem z podnětu stran doplňoval dokazování. S ohledem na rozsah a složitost věci je ke cti nalézacího soudu, že nepojal odůvodnění jako kopírování rozsáhlých výpovědí obžalovaných, svědků, znalců, či přepisování obsahu rozsáhlého listinného důkazního materiálu, ale že dokázal věcně, přehledně, srozumitelně a přitom výstižně zdůvodnit, k jakým závěrům dospěl a jak, o které konkrétní důkazy opřel svůj závěr, že ani u jednoho z obžalovaných státní zástupce neprokázal nedbalostní zavinění a že skutečná příčina pádu lávky nebyla ani v projektu zpracovaného prof. Ing. S., ani v nečinnosti obž. Ing. S.. Nalézací soud jednotlivé důkazy dával do vzájemné souvislosti, dokázal oddělit podstatné skutečnosti od podružných a dospěl ke správným závěrům. Na detailní, precizní, logické zdůvodnění proto může odvolací soud odkázat, neboť není smyslem opakovat to, s čímž souzní a s čím se naprosto ztotožňuje. Argumenty státního zástupce obsažené v podaném odvolání ve světle provedeného dokazování a jeho náležitého zhodnocení nalézacím soudem nemohou obstát. Odvolací soud se ztotožňuje s obsahem vyjádření obou obžalovaných k podanému odvolání – obžalovaní správně označili konkrétní důkazy a závěry nalézacího soudu, které prokazují, že argumenty předkládané v podaném odvolání nereflektovaly zásadní a zcela správné skutečnosti tak, jak z provedeného dokazování vyplynuly, ve světle kterých podaná obžaloba nemohla obstát.
48. Přesto však odvolací soud považuje za vhodné z provedeného dokazování tak, jak se ho náležitě zhostil soud nalézací, zdůraznit níže uvedené skutečnosti, které přesvědčily odvolací soud, že odvolání státního zástupce není důvodné a že níže uvedené důkazy vyvrací jeho tvrzení o vině obou obžalovaných:
49. Soudní znalec v oboru stavebnictví a autorizovaný inženýr v oboru zkoušení a diagnostika staveb doc. Ing. Jirí Dohnálek, CSc.:
- Potvrdil vliv koncentrace chloridů na reálnou korozní rychlost, která je bez působení chloridů 5–10x menší, někdy dokonce až 100x. Pokusy ověřující toto tvrzení byly prováděny v akreditované laboratoři za exaktně daných podmínek.
  - Poukázal, že už v roce 2008 byla vizuálně zjištěna dramatická koroze nosných prvků a v roce 2010 byl zjištěn havarijní stav výztuže, kdy byl v některých místech zjištěn 50–60% úbytek výztuže.
  - Označil jako hlavní příčinu pádu lávky mezikrystalickou korozi výztuže.
  - Měl za to, že lávka byla zřejmě v zimě ošetřována solením hned od počátku provozu, že zastavení koroze je v tomto případě nemožné a že jiná varianta, jak se mohly chloridy do konstrukce dostat, není možná.
50. Znalec doc. Ing. Jaroslav Navrátil, CSc.:
- Zdůraznil, že statický výpočet prokázal, že trhliny nemohly vzniknout od provozního zatížení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marcela Rajčová

- Potvrdil, že ochrana nosných a předpínacích kabelů byla navržena správně podle tehdejších předpisů.
- Vypověděl, že při povodni v roce 2002 byla konstrukce lávky zatížena násobným zatížením než normovým. Předpokládané zatížení bylo vypočteno ze sil potřebných pro utržení zábradlí při povodni.
- Byl přesvědčen, že při této povodni tedy zřejmě došlo k plastické deformaci lávky.
- Označil opravu v roce 2012 za nešťastnou, neboť při ní byla odebrána velká část průřezu, čímž byla oslabena tlačaná část průřezu.
- Potvrdil, že účinky zatížení v době pádu lávky nemohly vést ke zřícení naprojektované lávky.

51. Znalec doc. Navrátil a posudek ČVUT vyvrátili závěry znalce Ing. Marka a prokázali, že statický výpočet provedený obžalovaným prof. Ing. S. byl v naprostém pořádku a že pád lávky nesouvisel s projektem, jehož byl obžalovaný autorem.

52. Svědci obžaloby – Ing. T. K. a Ing. T. M., zaměstnanci firmy Pontex, která prováděla hlavní prohlídky lávky a zpracovala projektovou dokumentaci opravy lávky v letech 2012 až 2013, vypověděli, že stav konstrukce před jejím zřícením byl sice velmi špatný, v Česku jsou ale podle nich v provozu i mosty ve stavu havarijním. Stanovení stavu mostní konstrukce a zařídění do I. až VII. klasifikačního stupně je podle Ing. M. subjektivním hodnocením člověka, jenž provádí prohlídku, a může se v praxi stát i to, že se stavba přeřadí z horšího stupně do lepšího. Tito svědci – oba autorizovaní inženýři v oboru zkoušení a diagnostika staveb – byli toho názoru, že při opravách lávky nebylo nutné kontaktovat jejího původního projektanta, tj. obžalovaného prof. Ing. S.. V průběhu hlavního líčení kladl obž. prof. Ing. S. četné dotazy a , jak je z protokolů patrné, pokud neměli věcné argumenty, odpovídali tito svědci obecně, že prohlídky prováděli podle platných norem. Podle vyjádření Ing. K., který prováděl poslední hlavní prohlídku lávky v Xxx v létě 2017, zjistil prudké a vážné zhoršení stavu lávky a navrhl proto provedení podrobného diagnostického průzkumu lávky. Nenavrhl tedy její uzavření. Do listopadu 2017 čekal na projednání a schválení svého návrhu. Dříve, než se přistoupilo k jeho realizaci, lávka spadla. V té době však již obžalovaný Ing. S. nebyl xxx oddělení mostů a i kdyby byl, z doporučení tohoto svědka by nemohl dovést, že stav hrozí zřícením a že je nutno lávku uzavřít. Svědek - xxx J. B. – autorizovaný technik v oboru mosty a inženýrské konstrukce – řídil původní stavbu lávky na počátku 80. let. - i jeho detailní a přesná výpověď svědčila ve prospěch obžalovaného prof. Ing. S..

53. Argumenty, které přednesl v podaném odvolání státní zástupce, tedy neshledal odvolací soud případnými. Nejednalo se o argumentaci novou, dílem o ní opíral obžalobu již v době, kdy byla podána u nalézacího soudu, dílem jí sděloval v rámci hlavního líčení. Provedené důkazy však tuto argumentaci vyvrací, jak je shrnováno dílem v předchozích odstavcích, dílem v rozboru obsaženém v odůvodnění napadeného rozsudku, které bylo shledáno úplným, správným a nevzbuzujícím jakoukoli pochybnost o tom, že závěr o nevině obou obžalovaných po právu ob stojí, neboť odpovídá provedenému dokazování. Odvolání státního zástupce tedy nebylo shledáno důvodným a bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. řádu). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr. řádu). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marcela Rajčová

zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (265d odst. 1 tr. řádu). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. řádu). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – m) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 20. září 2022

JUDr. Monika Křikavová
předsedkyně senátu